

സത്യവിശ്വാസികളുടെ സ്വത്വം, വർഗ്ഗം, സംസ്കാരം

إِنَّ الَّذِينَ ءامَنُوا وَهَا جُرُوا وَجَهْدُهُمْ أَلَمْ يُؤْمِنُوا لِأَنَّهُمْ فِي سَيِّئِ الْأَلْهَى وَالَّذِينَ ءاَوَوْ اَنْتَصَرُوا اُولَئِكَ بَعْضُهُمْ اُولَيَاءُ بَعْضٍ وَالَّذِينَ
 ءامَنُوا وَلَمْ يُهَاجِرُوا مَا لَكُمْ مِنْ وَلَدِيهِمْ وَنَّ شَيْءٍ حَشْنَ يُهَاجِرُوا وَإِنَّ أَسْتَصْرُوا كُمْ فِي الَّذِينَ عَلَيْكُمُ الْنَّصْرُ إِلَّا عَلَى قَوْمٍ بَيْنَكُمْ
 وَبَيْنَهُمْ وَبَيْشُقْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ بِمَا تَعْمَلُونَ. تَسْبِيرٌ

‘തീർച്ചയായും വിശ്വസിക്കുകയും, സ്വദേശം വെടിഞ്ഞുപോവുകയും തങ്ങളുടെ സ്വത്വകളും കൊണ്ട് അല്ലാഹുവിശ്വസി മാർഗ്ഗത്തിൽ സമരത്തിലേർപ്പട്ടകയും ചെയ്തവരും, അവർക്ക് അദ്ദേഹം നിങ്കുകയും സഹായിക്കുകയും ചെയ്തവരും അന്നേന്നും ഉറ്റമിച്ചതണ്ണേകുന്നു. വിശ്വസിക്കുകയും എന്നാൽ സ്വദേശം വെടിഞ്ഞുപോവാതിരക്കുകയും ചെയ്തവരോട് അവർ സ്വദേശം വെടിഞ്ഞുപോകുന്നത് വരെ നിങ്ങൾക്ക് ധാരാതാരു സംരക്ഷണ ബാധ്യതയുമില്ല. ഈനി മതകാര്യത്തിൽ അവർ നിങ്ങളോട് സഹായം തേടുകയാണെങ്കിൽ സഹായിക്കാൻ നിങ്ങൾക്ക് ബാധ്യതയുണ്ട്. എന്നാൽ നിങ്ങളുമായി കരാറി ലേർപ്പട്ടകഴിയുന്ന ജനത്തെക്കെതിരായി (നിങ്ങൾ അവരെ സഹായിക്കാൻ) പാടില്ല. അല്ലാഹു നിങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതെല്ലാം കണ്ണിയുന്നതാകുന്നു. (അഖിലപാൽ:72)

സ്വഷ്ടാവ്, ഉൽഭവം, ജീവിതം, അന്ത്യം എന്നി വയസ്സി സവിശേഷമായ ചില വിശാസ കാഴ്ചപ്പട്ടാടുകൾ വെച്ചുപൂലർത്തുന്നവർ എന്ന വിവക്ഷയിലല്ല സത്യവിശ്വാസികളെക്കുറിച്ച് ഇവിടെ പരാമർശിക്കുന്നത്. പ്രത്യുത, മാനവസമൂഹത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പിനെയും പുരോഗതിരൈയും സഹായിക്കും വിധമുള്ള ബന്ധങ്ങളും മുല്യങ്ങളും ജീവിത ഭാഗത്തായി സ്വീകരിക്കേണ്ടവർ എന്ന വിവക്ഷയോടെയാണെന്ന്.

ഈ അർമ്മത്തിൽ, ഇറ്റിഷയകമായി മുന്ന് വിഷയങ്ങൾ വിശദികരിക്കപ്പെടുന്നു. (1) സമൂഹത്തിലെ ഘടകങ്ങൾ എന്ന നിലനിൽപ്പിൽ സത്യവിശ്വാസികൾ എന്ന വ്യക്തികളുടെ പ്രധാന്യം. (2) ആധ്യാത്മിക ലോകത്തെ, സത്യവിശ്വാസപരമായ ‘സാന്സ്കാരം’, ‘പാരതം’, ‘സത്യം’ (3) സത്യവിശ്വാസപരമായ സംസ്കാരം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിലും തദ്ദേശവാദമായി മനുഷ്യനെ വളർത്തുന്നതിലും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പങ്ക്.

സമൂഹത്തിന്റെ മുല്യാവാടകം എന്ന നിലനിൽപ്പിൽ സത്യവിശ്വാസികൾ

സമൂഹത്തിന് സാമൂഹിക സന്തുലിതത്വവും മാനസികാരോഗ്യവും പ്രധാനം ചെയ്യുന്നതിൽ മനുഷ്യരിലെ സത്യവിശ്വാസികൾക്കാണ് പ്രമാണവും പ്രധാനവുമായ പങ്ക്. ശാരീരികമെന്നപോലെ മനുഷ്യരെ മാനസിക ഘടനയും പബ്ലിക്-പബ്ലിക് തരം പബ്ലിക്-പബ്ലിക് തരം വിശ്വാസികൾ വിശ്വേഷിക്കുന്നു.

മനുഷ്യരെ മാനസിക ഘടന, മധ്യമം, പരിധിലം ഘടന, ബലഹീനത എന്നീ മുന്ന് അവസ്ഥകളിലാണ്. മധ്യമാവസ്ഥ അമീവാ മിത്തം മനുഷ്യൻ സമാധാനം നൽകുന്നു. പരിധി ലംഘനവും ബലഹീനതയും രൂപോലെ മനുഷ്യരെ സമാധാനം കെടുത്തുന്നു.

‘മനുഷ്യൻ ആർഥിക്കളന്മാരാണ് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്’ (നിസാഅ:28)

ഇൻഡ്രാംഗിക വൈക്ഷണപ്രകാരമുള്ള ഒദ്ദേശി ശാസനം രോഗ-രോഗാവസ്ഥകൾ നിർണ്ണയിക്കാനുള്ള സൂചകമാണ്. അല്ലാഹുവിശ്വസി മുന്നിൽ ഉത്തരം പറയേണ്ടതാണെന്ന ബോധം അയാളെ മധ്യ/മിതനിലപാടിൽ നിലനിൽപ്പിൽ നിന്നും, ഏഴുവരുവും ശക്തിയും ഉള്ള സന്ദർഭത്തിൽ അന്നുരെ അക്രമിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് അയാളെ പിന്തിരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ദാരിദ്ര്യവും ബലക്ഷയവുമുള്ളപ്പോൾ അക്രമികളുടെ കയ്യേറ്റങ്ങൾക്ക് വിധേയനായി മാനസം പാലിക്കുന്നതിന് കാരണമാകാവുന്ന നിന്നു തയിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടുന്നു.

മനുഷ്യനിൽ നിന്ന് അല്ലാഹുവിലുള്ള വിശ്വാസം അപേത്യക്ഷമായാൽ പരിധിലം ഘടനത്തിലേറ്റുയും നിങ്കു യുടെയും മല്ലേ അയാൾ ചാരവലച്ചിത്തനാവും -തനിക്ക് ആരുടെയും ആശയയും ആലംബവും ആവശ്യമില്ലെന്നതോന്നു. പ്രപബ്ലേത്തിലെ നടപടിച്ചട്ടങ്ങൾ തന്റെ വരു

ତିଯିଲାଗେନା ଅହକ୍ଷାରଂ ଆଯାରେ କୀଟକୁ. ଅରିବୁ କଣ୍ଠିବୁମେଳ୍ଲାଂ ତରେଣ୍ଟ ନିଯକ୍ରମାନ୍ତିଲାଗେନା ଯାଶ ଯତିକୁ. ନିର୍ମୟତର୍ଯ୍ୟର ଐତିହାସିକ ମନୁଷ୍ୟର ଜୀବିତରେ ସମ୍ମାନର ଲୋକଙ୍କର ନିର୍ମାଣରେ ଏହାକୁ ପରିଚୟ ଦିଲୁଛି. ନିର୍ମାଣରେ ଏହାକୁ ପରିଚୟ ଦିଲୁଛି.

وَلِنَ أَذْقَنَا الْإِسْرَئِيلَ مِنَّا رَحْمَةً ثُمَّ نَزَّعْنَاهَا مِنْهُ إِنَّهُ لَيَوْسُونَ كُفُورٌ
وَلِنَ أَذْقَنَتْهُ نَعْمَاءً بَعْدَ ضَرَاءً مَسَّتْهُ لَيَقُولُنَّ ذَهَبَ الْسَّيِّئَاتُ

‘നാം ഒരിക്കൽ മനുഷ്യനെ നമ്മുടെ കാരുണ്യമുണ്ടാവിപ്പിക്കുകയും പിന്നീട് വനിൽ നിന്ന് അത് തകയുകയും ചെയ്താൽ അവൻ നിരാഗനായിത്തീരുന്നു, നാഡി കേട് കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തന്നെ ബാധിച്ച വിപാതിനുശേഷം നാം അവെനെ അനുഗ്രഹമാസവിപ്പിച്ചാൽ അവൻ പറയുന്നു: ‘എൻ്റെ കഫ്ചടങ്ങളോടെ തീർന്നു’ പിന്നെ അവൻ ആഹ്വാദത്താൽ മതിമരക്കുകയും പൊങ്ങാക്കാരനാവുകയും ചെയ്യുന്നു’ (ഹൃദ:9,10).

وَإِذَا مَسَ الْإِنْسَانُ ذِرْرًا دَعَانَا لِجَنَّةٍ أَوْ قَاعِدًا
أَوْ فَاقِمًا فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُ ضُرًّا وَمَرَّ كَانَ لَمْ يَدْعُنَا إِلَى ضُرٍّ
مَسْهُ وَكَذَلِكَ رُبِّيْنَ لِلْمُسْرِفِينَ مَا كَانُوا يَعْتَلُونَ

وَإِذَا أَنْعَمْتَ عَالَى الْإِنْسَانِ أَعْرَضَ وَنَّهَا بِجَانِيهِ ۖ وَإِذَا
مَسَّهُ الشَّرُّ كَانَ يَغُوَّصَ

‘മനുഷ്യന് നാം അനുഗ്രഹം നൽകിയാൽ അവൻ അഹങ്കരിച്ച് തിരിത്തുകളയുന്നു. വല്ലെ ആപത്തും പിടി പെടുകയാണെങ്കിലോ, അവൻ നിരാശനായിത്തീരുന്നു’(ഇൻഗ്റാമേ:83).

فَإِذَا مَسَ الْإِنْسَانَ ضُرٌّ دَعَانَا ثُمَّ إِذَا حَوَّلْنَاهُ نِعْمَةً مِّنَا قَالَ إِنَّمَا أُوتِيتُهُ وَعَلَى عِلْمٍ بِلَهِ فِتْنَةٌ وَلِكُنْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ

‘മനുഷ്യൻ തനിക്ക് ചെറിയൊരാപത്തണ്ണത്താൽ, നമ്മുൾപ്പെടെ വിളിച്ച് കേഴുന്നു. പിന്നെ നമ്മുൾപ്പെടെ പക്കൽ നിന്നുള്ള ഒരാരുത്താൽ അവന്നു സന്തുഷ്ടിയേക്കിയാലോ, അവൻ പരിയുകയാൽ തുർത്തി എനിക്ക് അഭിവിഭാഗം അടിസ്ഥാനത്തിൽ ലഭിച്ചതാണ്’. അല്ല; തുർത്തി രജു പരീക്ഷണമാക്കു

നൂ. പക്ഷ, ഇവരിലധികമാളുകളും അതറിയുന്നില്ല’ (സുമർ:49).

‘كَلَّا إِنَّ الْإِنْسَنَ لَيُطْغِي ۚ ۖ أَنْ رَعَاهُ أَسْتَعْنُهُ’ (٦٧) ഒരിക്കെലുമല്ല, തീർച്ചയായും മനുഷ്യൻ ഡിക്കാറും പ്രവർത്തിക്കുന്നു, അവൻ തന്നെ സ്വയം പര്യാപ്തനായി കാണുന്നതിനാൽ’ (അലബ്: 6,7)

‘**وَمَوْلَانَا مَنْ أَكْفَرَهُ**’ (۱۷) ശഹികപ്പെട്ട ഒരു അദ്ധ്യാത്മിക വിശദമാണ് ഇത്.

ഭൂമിയിലെ മാനവചരിത്രം വുംആരുനിക പ്രസ്താവങ്ങളെ ശരിവെക്കുന്നവയാണ്. സത്യവിശ്വാസം അടിസ്ഥാനവികാരമായിട്ടില്ലാത്ത വ്യക്തികൾ ചേർന്ന സമൂഹങ്ങൾ വിവിധ വർഗ്ഗങ്ങളുടെയും വർണ്ണങ്ങളുടെയും രക്തത്തിന്റെയും, വികസിത ലോകത്തിന്റെയും, നാസിസത്തിന്റെയും ഫാഷിസത്തിന്റെയും, സാമൂഹിക ഡാർവിനിസത്തിന്റെയും, സാമ്രാജ്യത്തിന്റെയും മറ്റും പേരിൽ വിവിധ കാലങ്ങളിൽ നിർബന്ധിച്ചപോന്നിട്ടുണ്ട്.

வெறுக்கியற்றின்றியும் பாரிபூர்த்தின்றியும் ஐடுங்கள் ஜில் சிலான்த் அபதிஷ்குதர், பிளாக்கலோகம், தொடி லாணுவர்஗், அடிமக்கி, அயமஜாதிகர், தாளக்கு குங்கும் முதலாய் அபகர்ஷனாமண்டல் பார்த்தபேட்டிக்கு ண்ண.

മേൽരംഭവസ്ഥകളെയും പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളും സംസ്കാരങ്ങളും ലോകത്തുണ്ടായിട്ടും ഒക്ക്. ഈ രംഭവസ്ഥകളിലും മനുഷ്യൻ നഷ്ടകാരികളും ദാനന്തരാശൻ സത്യം. അവിടെ സ്വന്നഹവും സ്വന്ധവും അപ്രാപ്യമായിരിക്കും. അല്ലാഹുവിലുള്ള വിശ്വാസം, വിശ്വാസത്തിനനുസൃതമായ കർമ്മം, തദ്വിഷയകമായ ധർമ്മം കാഞ്ഞുസംരക്ഷിക്കാനുള്ള പരസ്പര ഉപദേശം, അതിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിലെ പ്രതിസന്ധികൾ തരണം ചെയ്യാനുള്ള ക്ഷമ (അസ്വർഖി:1-3) - ഈത്തെല്ലാം സന്തുചിതമായ ജീവിതം സാധ്യമാകു.

* * * * *

അല്ലാഹുവില്ലെൽ വിശ്വാസംകാണ്ടുമാത്രം ‘മധ്യ
മനിലഗനോനോ, പരിധി ലാംലന്തതിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പേ
ടാനോ, നിദ്യതയിൽ നിന്ന് മോചനം നേടാനോ കഴിയി
ല്ല. അത് സാധ്യമാകാൻ മനുഷ്യൻ്റെ യമാർമ്മ ‘സത്രം’
സ്ഥൂടീകരിച്ചെടുക്കണം. ഏക വിശ്വാസത്തിന്റെ
‘പറത്രം’ ലഭ്യമാകണം, ഏക ‘സംസ്കാര’ത്താൽ
വേണ്ടിയിക്കണം.

മനുഷ്യർ പൊതുവെ ജനകാ നമ്മേചരുകളാണ്. പക്ഷെ, ദുർബലമായ അവൻ്റെ പ്രകൃതി രോഗാതുരമായുകയും ഭൂമിയിൽ പലതരത്തിലുള്ള കുഴപ്പങ്ങൾക്ക് അതുകാരണമായുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതിൽ നിന്ന് രക്ഷിക്കാൻ യഥാർത്ഥ വിശ്വാസത്തിനുമാത്രമെ കഴിയുകയുള്ളൂ.

ആയുനിക മനഃശാസ്ത്രം മനുഷ്യപ്രകൃതിയുടെ ഈ വരം കണ്ണഭത്തുകയും വിദ്യാഭ്യാസം, റാഷ്ട്രീയ, സാമൂഹിക, സാമ്പത്തിക മേഖലകളിൽ ഇക്കാര്യം പരിഗണിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. പ്രമുഖ മനഃശാസ്ത്ര ജനനായ Abraham maslow പുർണ്ണരേൾ കാഴ്ചപ്പാടു കർക്കെനുസ്പതമായി ഇക്കാര്യം എടുത്തുപറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു: ‘ഫ്രോയി ഡിൻ ഭാഗത്ത് നിന്നുണ്ടായ ഏറ്റവും വലിയ തെറ്റാം, നാം ഇപ്പോൾ തിരുത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നതുമായ കാര്യം അദ്ദേഹത്തിൽ ഈ പ്രസ്താവമരെ: മനുഷ്യരിലെ ആന്തരബുദ്ധി ഒട്ടും പ്രതീക്ഷയർപ്പിക്കേണ്ടതില്ലാത്തവിധി ചീതയെമാത്രം പ്രതിനിധികരിക്കുന്നതാണ്’.

പകുച്ച, ആന്തരബുദ്ധിയിൽ നിർമ്മാണപരമായ വേദുകളുണ്ട്. നമ്മയുടെയും സന്നോധ്യത്തിന്റെയും മൂല്യാംശങ്ങളുടെയും സ്വഭാവമേരുമയും ഗുണങ്ങളുണ്ട്. മനുഷ്യനിൽ ചീതയും രോഗാതുരവുമായ ആന്തരബുദ്ധിയുള്ളതുപോലെതന്നെ, ആരോഗ്യവത്തും സർജ്ജന പുർണ്ണവുമായ ആന്തരബുദ്ധിയുമുണ്ട്. ആയുനിക മനഃശാസ്ത്രം ഇൽ പുർണ്ണമായി പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. മനഃശാസ്ത്രം ഇൽ പുർണ്ണമായി പഠിപ്പിക്കുന്നതാണ്.(1)

മനുഷ്യപ്രകൃതിയെക്കുറിച്ച് ആയുനിക മനഃശാസ്ത്രം എത്തിച്ചേരുന്ന പുതിയ ചട്ടക്കൂടിനെ Maslow ഈ വിധം സംശയിക്കുന്നു.

* ഓരോ വ്യക്തിയിലും ആന്തരികമായി അടിസ്ഥാനപരമായ ഒരു ജൈവപ്രകൃതിയുണ്ട്. അത് മാറ്റത്തിന് വിധേയമല്ല.

* എല്ലാ ആന്തരിക പ്രകൃതിയും ഒരുവർഷത്ത് എല്ലാ വ്യക്തിയിലും സവിശേഷമായുള്ള ഒരു അംശമാണ്. അതോടൊപ്പ് മൊത്തം മാനവത അത് പക്ഷും വെക്കുന്നു.

* ഈ പ്രകൃതിയെ ശാസ്ത്രീയമായിപറിക്കാനും കണ്ണഭത്താനും പരിചയപ്പെടാനും കഴിയും.

* ഈ മാനവ പ്രകൃതി മൂലികമായി ചീതയല്ല. മനുഷ്യ പ്രകൃതിയുടെ മൂലികാവശ്യങ്ങളും അടിസ്ഥാനമാനുഷ്ഠിക വികാരങ്ങളും ശ്രേഷ്ഠിക്കുമെല്ലാം സുഷ്ടി പരവും ഉത്തമവുമാണ്. ഹിംസാസുരവാസനകളും, സാധിസവും, പകയും പാരുഷ്യവും മറ്റും മനുഷ്യനിലെ അടിസ്ഥാന സ്വഭാവമല്ല. അടിസ്ഥാന നാവശ്യങ്ങൾ സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നതിൽ അനുഭവിക്കുന്ന പരാജയങ്ങളുടെ പ്രതികരണം മാത്രമാണെ.

* ഈ ആന്തരിക പ്രകൃതിയെ അടിച്ചുമർത്തുന്നതിനുപകരം പുറത്തെടുക്കുകയും ഫ്രോസ്റ്റാഫിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പക്ഷം നമുക്ക് ആരോഗ്യപുർണ്ണരായും ഉത്പാദകരായും സന്നോധ്യവാനാരായും ജീവിക്കാൻ കഴിയും.

* മനുഷ്യനിലെ ഈ മൂലികളാം അടിച്ചുമർത്തപ്പെടുകയോ നിരസിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്താൽ പ്രത്യേകഷമായോ പരോക്ഷമായോ, ഉടനെയോ വെക്കിയോ അതിൽ (പ്രത്യോഗാത്മങ്ങൾ ദൃശ്യമാകും).

* ഈ മനുഷ്യപ്രകൃതി ദൃശ്യമോ ശക്തമോ അല്ല. പാപസുരക്ഷിതമല്ല. അത് ആല്ലാഹുവിലുള്ള മുദ്ദവാണ്. സന്ദേശായങ്ങളും സാസ്കാരിക സമർദ്ദങ്ങളും തെറ്റായ വീക്ഷണങ്ങളും അതിനെ ജയിക്കാൻ സാധ്യതയേറെയാണ്.(2)

മനുഷ്യനിലെ ഈ പ്രകൃതിയെ ധമാർഹം പൂർത്തെന്നതുകാൻ അല്ലാഹുവിലുള്ള വിശ്വാസത്തിനും തടടി സ്ഥാനത്തിലുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും പ്രയോഗവൽക്കരണങ്ങൾക്കും മാത്രമേ കഴിയുകയുള്ളവെന്ന് മനുഷ്യപരിത്രം സ്ഥാപിച്ചുകഴിഞ്ഞതാണ്.

* * * * *

വർഗപരത

മനുഷ്യരുടെ വർഗപരതയെ ചിന്തകളുടെയും ആദർശങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിലുണ്ട് വുർജ്ജരേൾ നിർണ്ണയിക്കുന്നതെന്ന് വളരെ വ്യക്തമാണ്. ഇസ്ലാമികാദർശപരിപാലനത്തിൽ കരഞ്ഞുന്നവരെ അത് ‘സത്യവിശ്വാസികൾ’ എന്ന് നാമകരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇതിനെ മറ്റുള്ളവരെയും തെറ്റായ ആദർശപരിപാലനവരും വിജിക്കുന്നു. ആദർശങ്ങൾക്കുപകരം വ്യക്തികളെയും വസ്തുക്കളെയും വല്ലതായിക്കാണുന്നവരെ ‘കപടമാർ’ എന്ന് അഭിശാസിക്കുന്നു.

ഇതിൽ ഒന്നാം വിഭാഗത്തെ - സത്യവിശ്വാസികളെ - സൂഫ്ടിക്കാനാണ് ഇസ്ലാമിക വിദ്യാഭ്യാസം ശ്രദ്ധക്കുന്നത്. ഈ വിഭാഗത്തിൽ നിർമ്മാണ പ്രസക്തി ഉള്ളിപ്പിയുന്ന വുർജ്ജരേൾ അതിലുടെ ലക്ഷ്യം വെക്കുന്നതെന്നും വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. (ഹജ്ജ്:78 കാണുക).

വിശ്വാസിയായ മനുഷ്യരേൾ ‘വർഗപരത’യെ മുസ്ലിം സമുദായത്തിലെ അഥാളുടെ ആദർശനിലവാരവുമായി വുർജ്ജരേൾ ബന്ധപ്പെടുത്തുന്നു.

‘كُمْكُمْ عَنْ أَنْذَنْكُمْ أَكْرَبْ أَنْ’ തീരച്ച യായും അല്ലാഹുവികൾ നിങ്ങളിലെ ഏറ്റവും മാനുസ് നിങ്ങളിലെ പരമാദ്ധത്താകുന്നു’ (ഹുജുറാത്:13).

ഈ മാനദണ്ഡമനുസാരിച്ച് പ്രവാചകരേൾ സമുഹത്തിൽ മുഹാജിരുകൾ, അൻസാറുകൾ, ശിക്ഷാനപടിയില്ലാതെ വിട്ടയക്കപ്പെട്ടവർ (ത്യുലവാഞ്ച്), മുന്നാഫിവുകൾ എന്നീ വിഭാഗങ്ങളായി. വ്യക്തികളെ ചുറ്റിപ്പറ്റി കറങ്ങുന്ന സമ്പത്തിനോ ഈ തരം തിരിവിൽ പ്രസക്തിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. എല്ലാം ആദർശ സമാനദണ്ഡമനുസരിച്ച് മാത്രം തരം തിരിക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നു.

മുസ്ലിമിരേൾ ‘വർഗപരത’, ‘അവൻ -അല്ലാഹുവികൾ മുസ്ലിംകൾ എന്ന് നാമകരണം ചെയ്തതിൽ കുന്നു’ എന്നതിൽ നിന്ന് ഉടലെടുത്ത താരാഞ്ഞൻ ഇസ്ലാമിക നാഗരികതയുടെ പരിത്രം സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു. പുറമെയുള്ള ഇനങ്ങളിലേക്ക് അല്ലാഹുവികൾ

▶ ലേഖാ 29-ാം പേജിൽ